ISSN 0132-4462.
№ 1 1999
СІЧЕНЬ

перець

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Грошей немає? Піди позич!

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема В. Капрельянца)

— Уявляєш, вдруге перемагаю у номінації «Хабарник року»!!!

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

● *Скільки охочих крикнути, що король голий, навіть тоді, коли він у бані.*

● *Шито білими нитками, але якими міцними!*

● *Створював радість людям лиш однією своєю відсутністю.*

● *Оптиміст: «Все стане на своє місце».*
Песиміст: «Але догори ногами».

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Не п'є, не палить і «чорнобильські» отримує.

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

ФЕНОМЕН

Наш черкаський кореспондент телеграфує.

Те, що вдалося виявити метрологам під час перевірки підприємств торгівлі тутешньої облспоживспілки, інакше як феноменом назвати не можна. З перевірених шестиста вимірюючих механізмів усі показували вагу завищену. Скажімо, кілограм важив на них на п'ятдесят-двісті грамів більше. З чого працівники держцентру стандартизації, метрології та сертифікації зробили висновок, що тут має місце справжня аномалія, котра потребує не лише ретельного вивчення, а й рішучих заходів.

ДОВГІ КАНІКУЛИ

Як передає наш кіровоградський кореспондент, весело живеться школярам області. Ще ніколи в них не було таких довгих канікул, як минулого року. Поки страйкують вчителі, вимагаючи виплати належної їм зарплати за дев'ять місяців, учні байдикують, насолоджуються свободою. І, судячи з того, що уряд ніяк не реагує на зойки педагогів, ці веселі канікули триватимуть.

З ТОЧНІСТЮ ДО НАВПАКИ

Настійні заклики керівників уряду всіляко підтримувати наше мале підприємництво надихають місцеві адміністрації на рішучі дії. Наприклад, у Херсоні діють у цьому плані з точністю до навпаки. Щоб зареєструвати тут своє приватне підприємство, треба витратити близько семи тисяч гривень, обійти до двох десятків інстанцій, подолати стільки чиновницьких бар'єрів і бюрократичних перепон, що і бажання займатися бізнесом пропаде. Недаремно від діяльності всіх приватників до місцевого бюджету за минулій рік надійшла сума, що дорівнює лише шести відсоткам надходжень.

РАДІСНА ЗВІСТКА

Як повідомляють наші кореспонденти з різних районів країни, місцеві пенсіонери з таким ентузіазмом сприйняли звістку про підвищення пенсії, що аж вийшли на вулицю. Вийшли, аби висловити свій захват з приводу радісної події: багато місяців їм просто не виплачували пенсії, а тепер — не виплачують підвищеної.

Мал. О. КОХАНА

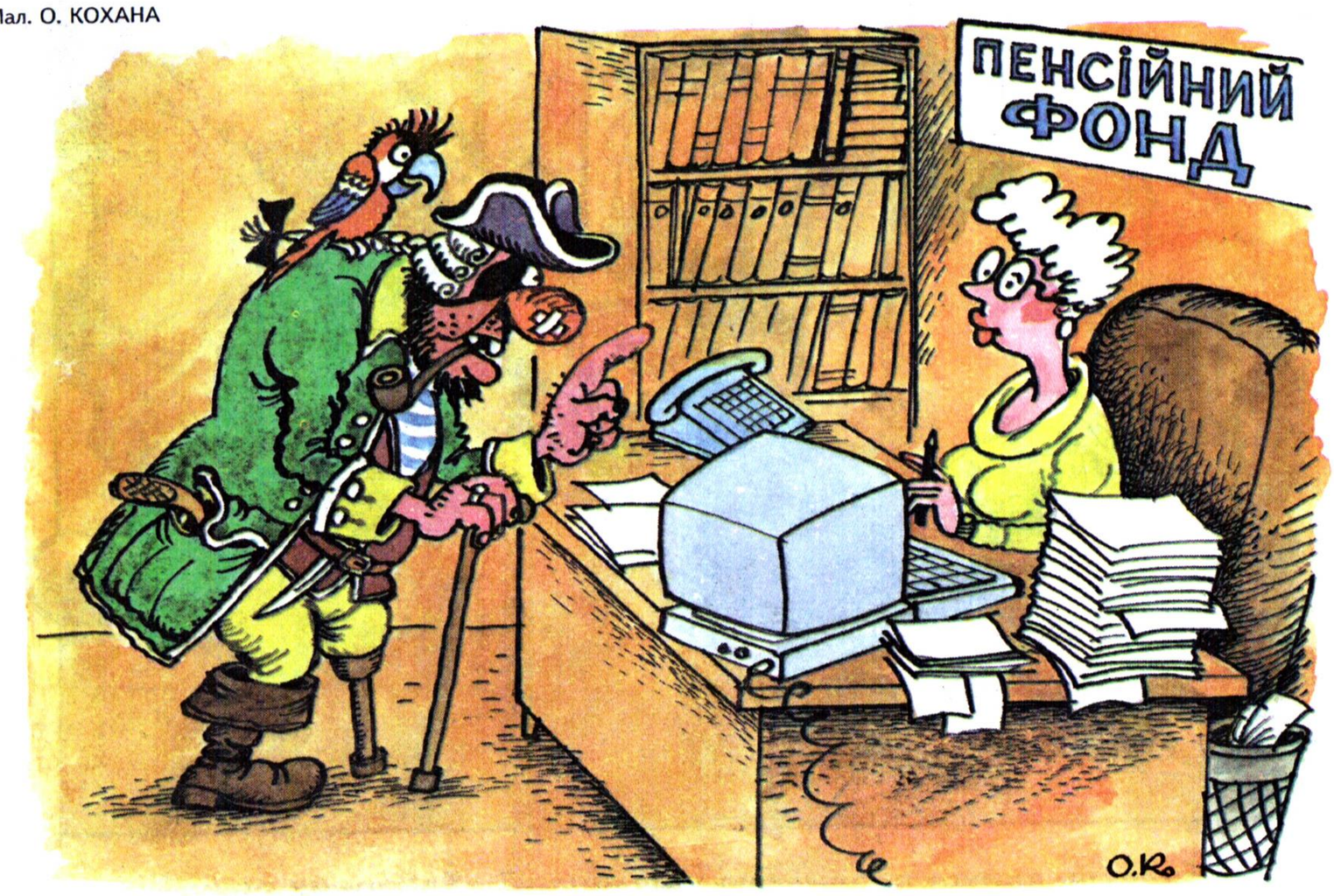

— Як ветеран флоту я маю право на додаткові пільги.

ДОПОВЗЛА

— Маяк — це наш дороговказ,
Це світло!— чула я не раз
Від звіра і від птаха.
А тут пітьма оно яка!—
Біля підніжжя Маяка
Бурчала Черепаха.

ЗНАЙ НАШИХ!

Печериця гонориться,
Наче виграла мільйон.
Бо нове ім'я їй сниться
Нетутешнє —
Шампіньйон.

Григорій ГАРЧЕНКО.

НА НОВИЙ ЛАД

Прислів'їв у народі — досить,
А час в них корективи
вносить:
Тепер на кожного із сошкою
Не сім, а двадцять сім із
ложкою.

Сергій ЮХИМЕНКО.

Сучасні діалоги

Молоко із цапа

— Ви знову до мене?

— До вас. Така моя служба.

— По мою душу?

— Кому, тітко Явдохо, ваша душа потрібна? Я по цапову.

— Дався вам той мій бідний цап. Хоч бери та заріж.

— Нащо ж його різати, коли він прибутки приносить?

— Які з нього прибутки? Самі збитки. Годуй його, доглядай, а з цапа, самі знаєте, молока нема.

— А кіз до нього водять?

— Ну, буває. Часом приводять. Бо він у мене єдиний на все село. А мо' й на два.

— То вам, тітко Явдохо, за те, що кіз до нього приводять, щось же дають?

— Ну, буває. Часом хтось щось дасть. Харчем яким.

— От бачите, вам щось дають. А ви державі не хочете давати.

— А чого ж це я маю державі давати. Держава ж мого цапа не доглядає, не годує, не утримує.

— От ви не розумієте. Чого ж це держава має утримувати вашого цапа? Він же у вас приватна власність?

— Та оскільки живе у моєму хлівці, то й приватна. Так, а вам до цього яке діло?

— Бо ми, тітко Явдохо, податкова інспекція. Маємо податки збирати справно. Ви ж, напевно, чуєте і бачите, яка скрута в державі. Зарплату, пенсію нема чим платити.

— Так беріть он з заводів, фабрик, з тих, що торгують.

— Ну, з вами, тітко, погомоніти... А як заводи стоять, фабрики стоять...

— Мій цап теж більше простоює, як працює. Коли там з нього що капне. А ви ніби в облогу мене взяли. Ще чиясь коза весілля не справляла, а ви вже за податком йдете.

— Така, тітко Явдохо, наша служба. Податки треба брати з усього, з чого можна взяти.

— Він що — на обліку у вас, мій цап?

— На обліку. У нас все на обліку. Ми про добробут держави дбаємо. Про її економічну міць.

— Ну, а як, скажімо, у мого цапа механізм з ладу вийде? Як тоді? За що платити?

— Заявите в інстанції, комісія спеціальна зробить висновок про неспроможність вашого цапа, ми тоді з обліку його знімемо.

— Не доведи Боже! І не кажіть такого. Як же тоді держава наша без мого цапа?..

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. О. КОХАНА

— А я так мріяла зустріти Новий рік на лижах...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Мене недавно випустили з психушки... Там я з такими великими людьми познайомився! Уявляєте — Наполеон, Кутузов, Чапаєв!..

Побажання

Молода жінка чи дівчина дала місце в автобусі дідусеві. А він так розчулився, не знає, як дякувати:

— Спасибі, дочко! Хай тобі в усьому щастить, щоб здорова була, довго жила і кожного разу вдало заміж виходила.

Різниця

— Куди летиш, як навіжений? — гукає ведмідь зайцеві.

— Лисиця і вовк збори скликають. Хвилина до початку лишилася.

— Так зачекай... Разом і підемо. Я теж туди.

— Е, ви запізнитесь, то вам нічого. А мене вони з'їдять.

Щоб поглядав

— Навіщо ви буду з собакою на дах хати поставили?

— Сусіди, Петро з Палажкою, кудись поїхали, та попросили, щоб наш собака і на їхнє подвір'я погавкував.

Поспішає

У вагон метро забігла пасажирка і запитує в людей:

— До Калинки далеко?

— Ще дев'ять зупинок. Сідайте, місця ж вільні.

— Ні-ні-ні, спасибі. Ніколи сідати. Я так поспішаю!

Не вгодиш

Якось, пораючись біля повітки, жінка кивнула чоловікові на хату:

— Треба купити шпалери і всю хату обклеїти. Кажуть, дуже красиво.

Раз поїхала вона на три дні до родичів, а чоловік купив шпалери і заходився клеїти. А ось і дружина йде від автобуса. Чоловік зустрічає у воротях, лукаво посміхається:

— Ну як? Правда ж, здорово?

— Жінка оторопіла:

— Хіба ж я казала знадвору клеїти?

— А! Тобі не вгодиш.

Костя ДЯЧЕНКО.

м. Київ.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

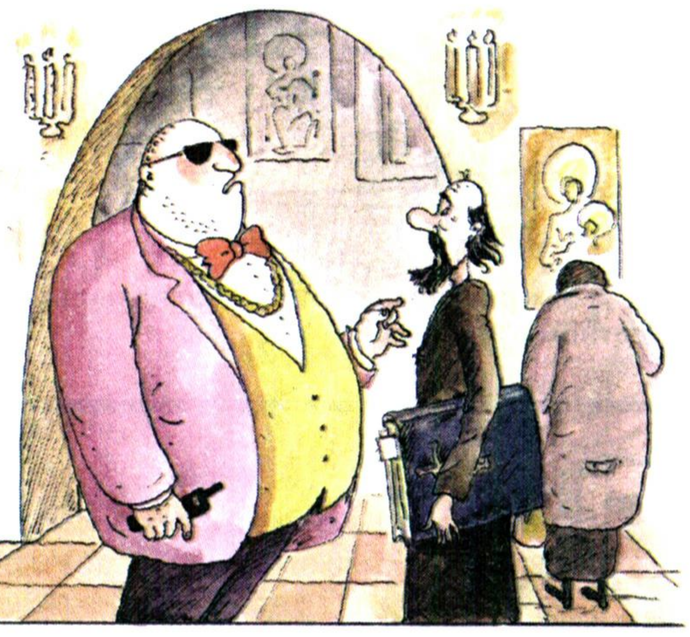

— А скільки баксів коштує місце в раю?

Мал. С. ЯНЧЕНКА

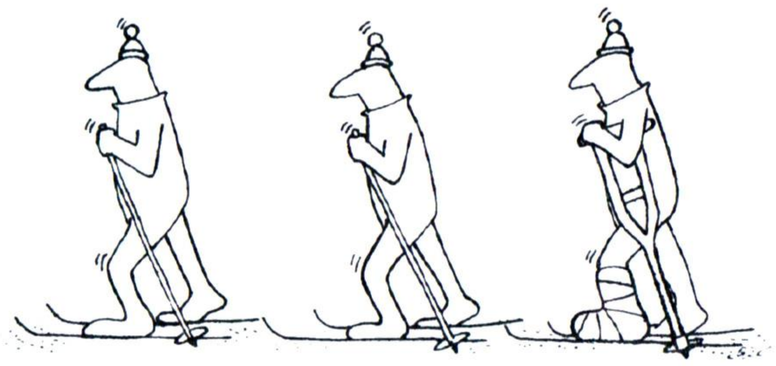

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Ще раз показую, як літати!

Мал. О. КОХАНА

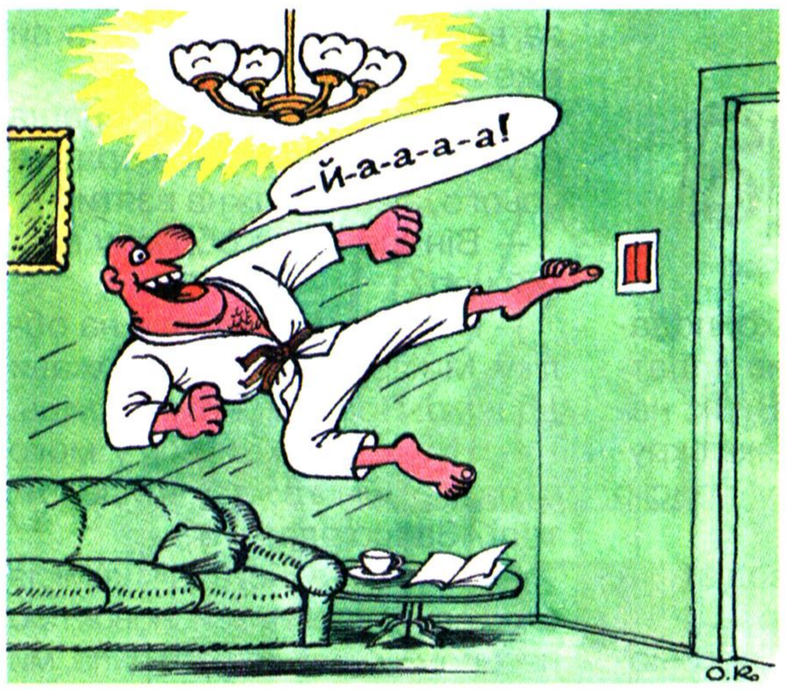

Сатиричні мініатюри

ТЕЛЕГРАМА

Послала Майя телеграму:
«Під Новий рік стрічайте, мамо».
Вже й рік новий зустріла Майя,
А телеграми ще немає.

Борис СЛЮСАР.

м. Світловодськ.

МОРАЛЬ... БЕЗ БАЙОК

Гріх Вовкові Козли п'ять раз прощали,
На шостий — в них лиш кості затріщали.

* * *

Немов болячці Лис Ведмедю годить —
У чині Вовка він чванливо ходить.

МЕД

Мед — річ смачна. Мед кожний цінить.
Але ж хіба він Хліб замінить?

ХИТРА КУРКА

Хитрющу Зозуляста має вдачу:
— Хоч не знесусь, але ж покудкудачу!

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Мал. О. ГУЦОЛА

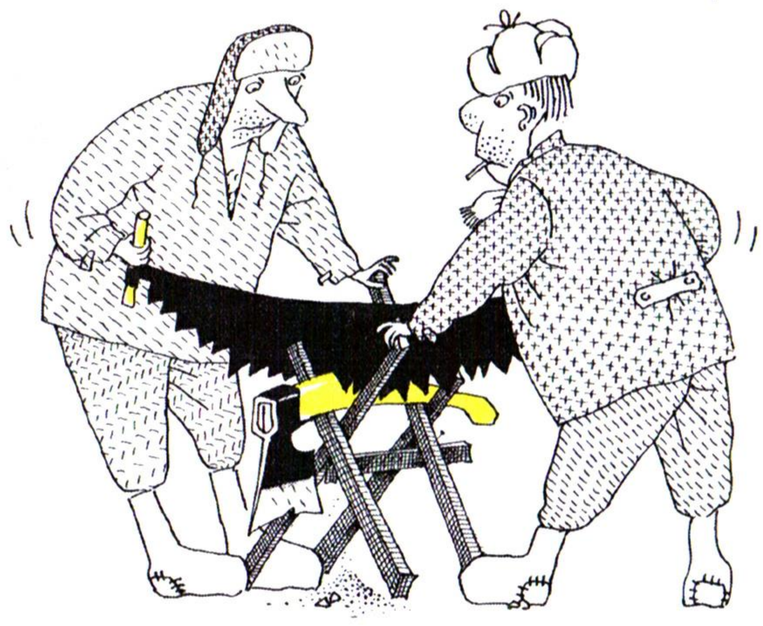

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

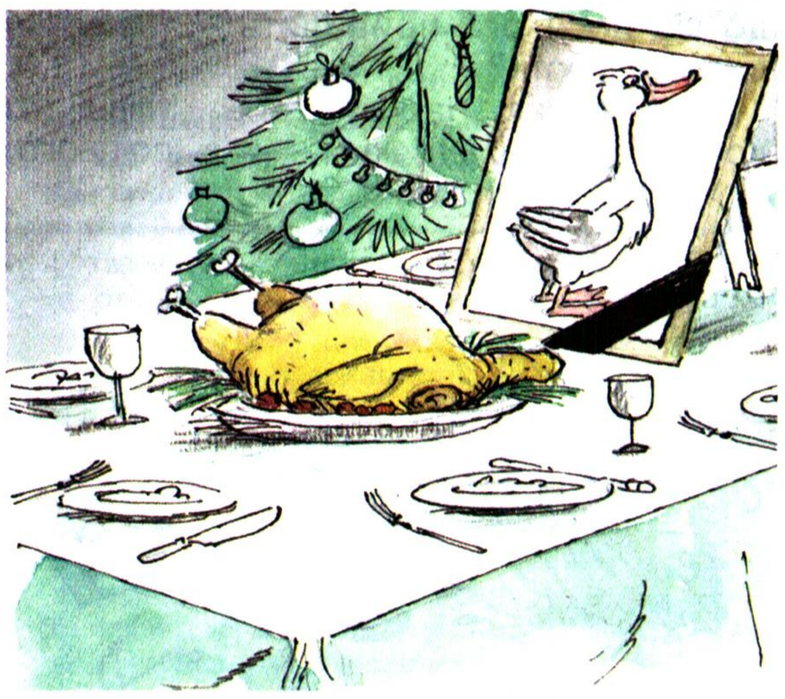

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

— А я мрію працювати прибиральницею у валютному коридорі...

Мал. О. КОХАНА

У лапках і лапах

Даремно поет вважав, що «вибрати не можна тільки Батьківщину». Зрештою, може, він і правду заповідав, але, мабуть, не тим. А якщо й тим, то, мо', вони не все зрозуміли. А якщо й зрозуміли, то не так...

Ходжу Трускавцем, міркую об цім і несподівано приходжу до талановитого висновку: людям часом шкодить зайва освіченість, бо знання, відомо, примножують журбу. От хоча б з тією ж Батьківщиною. Ніхто її тут не зраджував, не глумився над нею, дітки ще до школи знають перший куплет «Ще не вмерла...». І взагалі з патріотизмом — вище нікуди. Але досить було це святе слово взяти у лапки — ось так: «Батьківщина», — як почалося усяке й усіляке.

Річ у тім, що у богоспасенному Трускавці є санаторій «Батьківщина», який обирають з різною метою різні люди. Свого часу Д. Ю. Левицький вибрав «Батьківщину», аби бути в ній головним лікарем, В. Г. Ченцов — щоб стати директором, а КРУ — для ревізії. І в ході останньої виявилось, що оздоровниця припала до душі ще багатьом поціновувачам різного роду діяльності.

Місцеве водопровідно-каналізаційне господарство, наприклад, полюбило «Батьківщину» за те, що у неї доволі великі вуха, на які можна вішати у безмежних кількостях локшину. За останні пару літ, включно до минулого літа, каналізаційні фахівці почепили її на 17.956 гривень. Як так? А дуже просто: подаючи санаторію до оплати завищені суми за послуги.

Курортополіс у принципі не таке вже й велике місто: все видно, все чути. І рубаки з «Трускавець-Південьтеплоенерго» (філія АТ «Атомпрофоздоровниця») ще палкіше полюбили «Батьківщину» — одному можна, а іншому — зась? Коротше, за неспожиту теплову енергію санаторій заплатив 64.646 гривень.

Не хапайтесь за голову і не вигукуйте набридлих в усіх кутках країни слів «Мамо рідна!». Ниньки і мамцю можуть «кинути» на пару гривняків. Зрозуміло, як і «Батьківщину». І хто ж її тільки не кидав? Навіть власне начальство. Я не говорю об тім, що воно просто з позиції здорового глузду могло б поспитати себе: а чому це так багато ми платимо за воду? А навіщо нам таке тепло — ніби воно від паління асигнацій? А, бачте,— не спитало, бо, мабуть, має усе державне до лампочки. А от своє...

Свого часу світ побачила постанова Кабміну та Національного банку «Про заходи щодо залучення додаткових надходжень до бюджету та підвищення ефективності витрачання бюджетних коштів для забезпечення фінансування соціальних виплат населенню». Вибачте за таку довжелезну назву, але я в цьому не винен. І навів її тільки для того, аби показати, як з великої хмари може впасти бозна-що. Так, саме у цей час у санаторії розквітло платне сумісництво, проти якого і була скерована грімка постанова. Керівництво санаторію, ігноруючи Кабмін та з ним Нацбанк, надавала доплати (30% посадового окладу) за суміщення професій 42 працівникам, що вилилося у кругленьку суму — 6 тис. грн. Згаданою постановою передбачалося преміювання лише за тієї обставини, коли є «наявність економії фонду заробітної плати». Зрозуміло, «наявності» не було й у згадці, а премії таки були. На 1998 рік до розрахунку видатків на оплату праці включено і 18,8 тис. грн. на премії.

Важко перерахувати усі пастки, вовчі ями, вириті чужими і своїми руками, куди б не влізла і не гепнулася «Батьківщина». Тут і ТзОВ «Горизонт», яке «нагріло» санаторій на 2009 грн., і рембудпідприємство «Пролісок», над яким висіялось 9843 грн., і старший інспектор відділу кадрів Л. Ф. Лях за молодецький облік військовозобов'язаних і собі поклала до сумочки чималу суму...

Директорові оздоровниці пану Ченцову довелося, мабуть, стратити не один робочий день, аби сформулювати і відредагувати наказ № 63 про виявлений бедлам у санаторії. В ньому стільки параграфів і пунктів, що треба бути стоногою, аби вистачило кінцівок для реєстру порушень і усунення недоліків.

Потрапила під розгніване перо начальства навіть офіціантка А. Ф. Піхоцька, якій при народженні дитини була шляхетно надана допомога. І що ж ви думаєте? Жінка злякалася і під час ревізії повернула 25 грн. з «дарунку». Інші кошти повернути важче, а то й взагалі неможливо. Як неможливо вибрати Батьківщину, якщо вона не в лапках і, зрозуміло, не в лапах.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Кримінальні сюжети

Терміново і недорого

Цю об'яву Петро з Надією побачили на стовпі: «Терміново продаю квартиру, недорого...» Молоде подружжя мріяло про власний дах над головою і слово «недорого» заінтригувало.

Ціна, яку молоді люди почули від продавця квартири, настільки їх вразила, що погодилися одразу. Три тисячі двісті доларів — це справді було зовсім недорого для квартири готельного типу.

— Якби я так не поспішав переїхати до сина, то міг продати її, як мінімум, утричі дорожче, — сказав хазяїн, і в його словах була рація.

Гроші позичили рідні й знайомі. Швидко оформити документи допомогла тітка, що вміла обходити юридично-бюрократичні перепони. І вже за три тижні Петро з Надією перевезли свою речі за новою адресою.

Та не встигли вони поміняти замок у квартирі, як його відімкнув своїм ключем чоловік, котрий відрекомендувався квартировласником...

Після розборок і виклику міліції з'ясувалось, що чоловік, котрий назвався власником квартири, не брехав. Їдучи в гості до сина, він впустив на цей час приятеля К. В. Гладушенка, який, викравши перед від'їздом його паспорт, і спромігся за такий короткий час продати житлоплощу. А покупці й оформлювачі купівлі-продажу нерухомості так поспішали, що не помітили, що фото на паспорті продавця, м'яко кажучи, не відповідає оригіналові.

Ю. КОМПАНЕЦЬ.
м. Чернігів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Поглянь, а на цьому фото я ще нічого.

Мов у казці

Цей кримінальний сюжет трохи нагадує казковий. Оскільки все, що відбувалося з героєм, має якісь нереальні обриси. З одного боку, герой нашої розповіді наче і мав реальну професію — за дипломом був наладником машин. Насправді ж мав фах, який в жодному довідникові годі й шукати — працював кидалою. Стояв біля кіоску обміну валют і пропонував людям долари. З одного боку, ці долари він продавав, та коли люди згодом їх роздивлялися, то виявляли фальшивку. Двадцятидоларові купюри були просто надруковані на комп'ютері.

Одного разу клієнт зреагував швидше, ніж передбачалось. І наздогнав Віктора. А тут ще й міліціонер нагодився. Пред'явив Віктор документ, в якому значилось, що Віктор Іванович Сахновський працює охоронцем однієї фірми. Перевірили в міліції — немає такої фірми, а, отже, і охорони бути не може.

Продовжили перевірку. І виявився Віктор не Схановським, а Чубовим, і не Івановичем, а Дмитровичем...

Єдине, що здається реальним в цій історії — це строк, який доведеться відсидіти героєві за скоєний злочин.

М. ВИХРЕНКО.
м. Одеса.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— За розшуком цього бандюги ніколи і вгору глянути.

Злодій у злодія

Сигнал про пограбування квартири вісім по вулиці Сокаленка, 61-А надійшов від сусідів. І за вказаною адресою негайно виїхала машина з оперативниками. Та яким же було здивування слідчих, коли вони склали список пограбованого — не кожний магазин міг похвалитися такою кількістю товарів. П'ять телевізорів, три відеомагнітофони, чотири пилососи, два комп'ютери, три факси, шість японських приймачів, не рахуючи різноманіття одягу, посуду та побутової техніки...

Порушили справу, почали її розкручувати, і раптом хазяйка квартири Софія Яківна Заблода зробила заяву про те, що просить розшук її майна припинити і справу закрити. Та слідчі вирішили продовжувати пошук, тим більше, що за деякі ниточки цього кримінального клубка їм уже вдалось вхопитися.

Невдовзі знайшли викрадачів. Ним виявились далекі родичі Заблоди, котрі, знаючи про відсутність хазяйки, винесли і завантажили в машину оті вищеназвані речі. Та слідчих чекав справжній сюрприз — серед украдених речей виявилось чимало таких, що перебували в розшуку.

С. Я. Заблоді нічого не лишилося, як зізнатися, що вона займалась збутом краденого, і назвати імена своїх клієнтів...

В. ШЕРЕШЕВСЬКИЙ.
м. Запоріжжя.

Пухи зелені

Спокій сім'ї Пилючиних порушив телефонний дзвінок. Нахабний чоловічий голос запитав:

— Читали у газеті, як вибухнув гараж одного відомого комерсанта?

— Ні, — сказав Пилючин, передчуваючи недобре.

— А даремно, — присоромив нахабний голос. — Газети читати треба. Бо я хочу те ж саме зробити з твоїм гаражем. Разом з машиною...

Пилючин спробував було обуритися, та незнайомий грубо перебив його і попередив: якщо за два дні він не принесе і не покладе в місці, що йому вкажуть, п'ятдесят доларів, доведеться розпрощатися і з машиною, і з гаражем.

Після численних сімейних нарад, роздумів і вагань Пилючин таки відніс гроші в умовлене місце. І на якийсь час знову зажив спокійно, намагаючись викреслити з пам'яті прикрий інцидент. Та за півроку знову пролунав дзвінок і все той же нахабний голос знову зажадав:

— Потрібно ще трохи зелені. Гони п'ять сотен і вважай, що дуже легко відбувся! Інші більше платять...

Зайвих грошей у Пилючиних не було, а головне — не було впевненості, що шантаж нахаби цим обмежиться. Може статися, що за кілька місяців йому знову знадобляться гроші. і знову платити?

Звернувся Пилючин у міліцію — і шантажиста затримали. Ним виявився М. С. Залазюк, колишній оформлювач магазинних вітрин, а нині, як він себе назвав, безробітний дизайнер. Це до нього звернулася Галина Йосипівна Заливець, колишня подруга сім'ї Пилючиних, які позичили в неї якось чотириста доларів, а віддавати не поспішали. От і попросила жінка свого приятеля Залазюка посприяти у поверненні боргу. Розробивши операцію повернення доларів Галині Йосипівні, Залазюк і себе не забув — накинув сто баксів комісійних.

А за півроку, якось відчувши фінансову скруту, Залазюк згадав про цю свою операцію і вирішив у такий же спосіб ще раз розжитися на гроші.

В. БЕГМА.
м. Дніпропетровськ.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Вирішив підробити, доглядаючи одиноку бабусю, а вона виявилася відьмою...

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Майже щодня засоби масової інформації повідомляють, що того нашого співвітчизника нагородили орденом, того якоюсь іншою відзнакою — «За видатні заслуги і особистий вклад...»

Гадаю, що пора вже нагородити увесь наш народ. Наприклад, медаллю «За мужність, виявлену при проведенні реформ».

Може, хоч таким чином народ довідається, що про нього у нашій державі ще не забули.

М. СЕРГІЄНКО.

м. Одеса.

Під такою назвою відбулося змагання на самого вгодованого кабана в колгоспі «Червоний яничар». Перше місце зайняв кнур на кличку Многогрішний з третьої свиноферми...

Ну що, читачу, вразила твою уяву така інформація? Здогадуюся, що так. Але не поспішай реагувати. Бо, слава Богу, немає такого колгоспу, а отже, й не було змагання під такою назвою. Ну, не дожилися ми ще до аж таких маразмів.

Але можемо, можемо. Вже й певні здобутки на шляху до цього є. Скажімо, першого листопада на легкоатлетичному манежі заводу «Запоріжсталь» обласним центром собаківництва було проведено виставку собак усіх порід (англійських, російських, іранських, французьких та ін.) під назвою... «Запорізька Січ-98». При чому тут «Січ» та ще й «Запорізька» до інопородних собак — не зрозуміло. Та навіть якби ті собаки були й наші, кровні?

Втім, у нас багато чого незрозумілого. Скажімо, виходить в місті неукраїнська газета з українською назвою «Мрія», або така ж радіостанція «Велікій Луг». А ресторан «Козачий дозор», в якому пропонують, зокрема, горілку «Гайдамацьку» з портретом козацького ватага Івана Гонти, цигарки «Гетьман» та «Отаман» і т. ін. Де вже тільки не ліплять у нас історичні назви й імена, що мають відношення до об'єктів (речей), які вони собою позначають, як антарктичні тюлені до африканських джунглів. Все це вкупі можна означити словом — пришийкобиліхвіст.

Якщо так піде далі, то не виключено, що незабаром у Запоріжжі пройде семінар ректорів під назвою «Круті січовики — 98» чи виставка котів «Сіамська Січ — 2000».

Поживемо, побачимо. Дай Боже не діждатися...

Микола БІЛОКОПИТОВ.

м. Запоріжжя.

Мал. О. КОХАНА

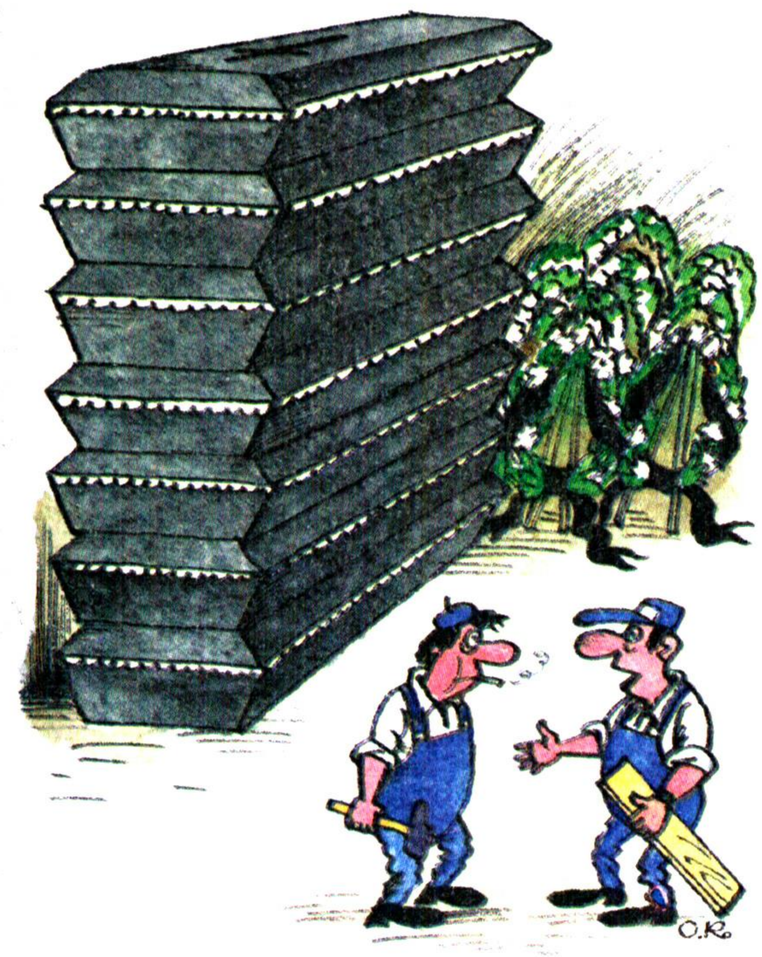

— Сказали, що цього місяця видадуть зарплату нашою продукцією.

ЗАПИСКИ ПРОВІНЦІЙНОГО ЦІЦЕРОНА

Коли помилки часто повторюються, їх можуть визнати за правила.

* * *

На відсутність апетиту ніколи не страждав, особливо, коли їв ближнього!

* * *

Вдячного слухача можна знати лише.., заговоривши до самого себе.

* * *

На жаль, місце для подвигу знайдеться кожному.

* * *

Буває, що простіше вивчити іноземну мову, аніж знайти із сусідами спільну.

* * *

Тому, хто живе в темряві, легше навіяти, що він бореться за світле майбутнє.

* * *

Народна влада? Але не кожен народ її може витримати.

* * *

Допоки втрапиш на праведну дорогу, стільки доводиться погрішити!

Валентин ЧЕМЕРИС.

Мал. Сергія ФЕДЬКА

Літературні пародії

ВТЕЧА ВІД САМОЇ СЕБЕ

Кінця не промину і не втечу...
Біжу, ще поки вечір не дочах...
Біжу, аж подих перейма...
Біжу — лечу така самітня.
Зоя КУЧЕРЯВА.

Біжу — темніє у очах,
Снага і думка дочахає.
Біжу, мов проклята, хоча
Куди біжу — й сама не знаю
Пусте — ці міражі мети,
Що не освячені любов'ю...
Хай не втечу від самоти,
Та біг — це все-таки здоров'я!

ОСІННІ МАФІОЗІ

Осінь записалась в рекетири...
Осінь трусить гаманці дерев.
Галина ХМІЛЬОВСЬКА.

Осінь записалась в рекетири,
Чистить від «зелених» гаманці.
Банди бур безкарно дебоширять —
Труситься купці і продавці.
Мафія лютує у довкіллі,
Править навіть в сонця хабарі.
Пробі! Суне морозенко-кілер
З револьвером в білій кобурі.

САМОКАТУВАННЯ

Отак і я, давно вже сплю віршами,
Здригаючись віршами уві сні.
Ірина ВОЩИКОВА.

В душі моїй ятряться садна й
шрами
І тіло всеньке змуляло мені...
А ви поспіть, укривши
віршами,
На віршів коструватому рядні!
На рими, мов на цвяхи,
вкотре знову.
Вже проклинаю творчості
екстаз...
Хто б підстелив рецензію
шовкову
І дав заснуть по-людському
хоч раз?

Петро ФЕДОТЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

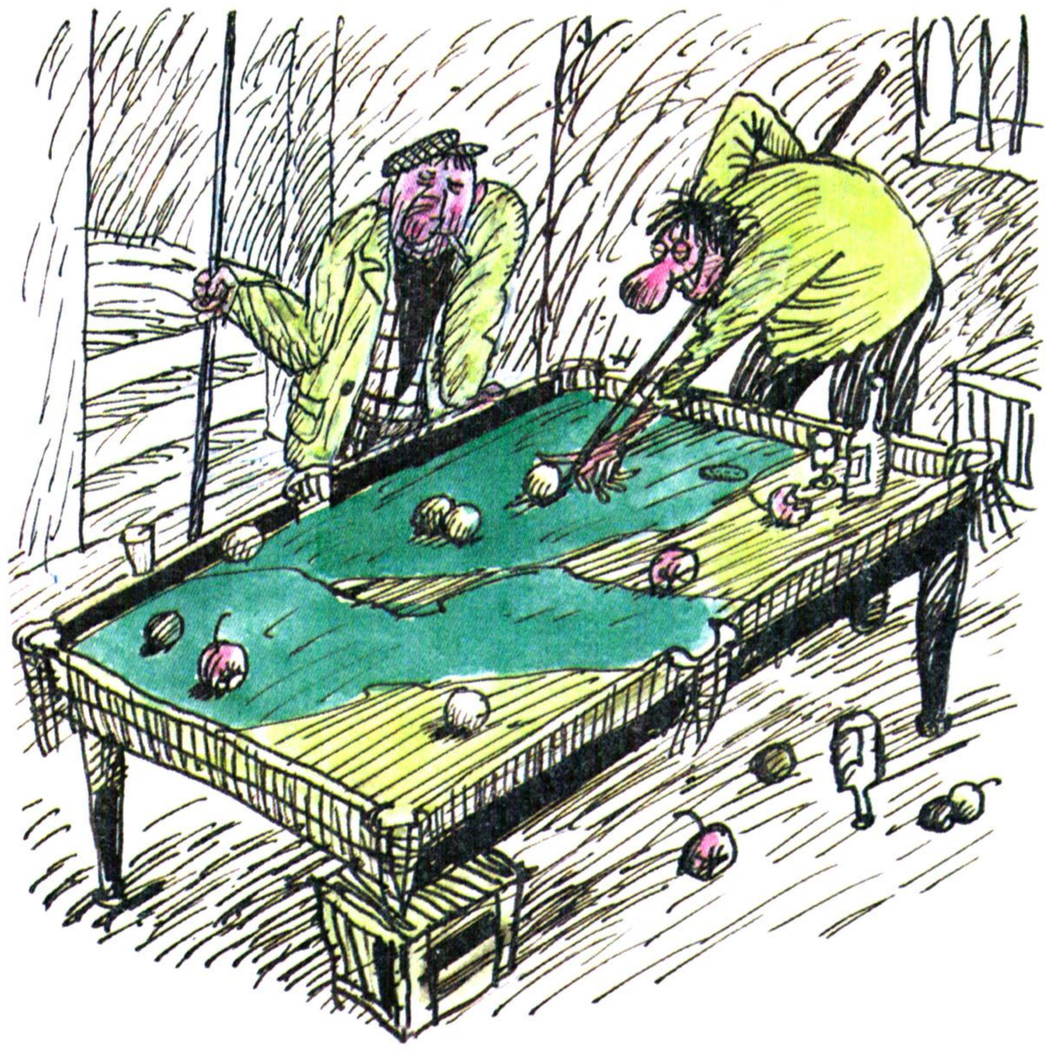

— Давненько я не грав у більярд...

БАЙКИ У ПРОЗІ

НАУКА

На березі річки сидить Ведмідь, умовляє Ведмедика, щоб той вчився плавати. Мале опирається. Підійшов Рябко. Привітався.

— Рябий! — просить Бурий. — Навчи мого Мишка бодай на воді триматися.

— Я й сам не вмію, — зіщулився пес.

Ведмідь схопив Рябка за шкуру і кинув у річку. Переляканий собака борсався, борсався... Ледь виплив.

Аж тут Лис підходить.

— Рудий! — благає Ведмідь. — Навчи мого Мишка плавати.

— Та я води, як вогню боюся, — позадкував Лис. — А плаваю, мов сокира.

Бурий схопив рудого за шкуру і кинув у річку.

Зляканий Лис борсався, борсався у воді... Ледь виплив.

— Тепер, здається, моя черга? — тремтить клишоноге.

— Ти все бачив? — спитав батько.

— Бачив, — клацає зубами Ведмедик, — як Рябий і Рудий із річки випливали.

— І хто це робив краще?

— Здається, однаково.

— Е, ні, — посміхнувся Ведмідь. — Пес просто виплив, а ось Лис... виплив з рибою в роті!

ПРОСТО КАРАСЬ

— Ви хто? — грайливо запитала Кілька.

— Карась! — ввічливо назвався Карась.

— Просто Карась?

— Просто Карась.

— А правда, що бувають Карасі в сметані?

— Правда.

— Ох! Карась в сметані! Я ніколи з таким не зустрічалася. І не зустріну, мабуть, ніколи...

— А чому б і ні! — посміхнувся Карась. — Десь у когось на званій вечері... Звичайно, якщо ви особисто будете не просто Кількою, а Кількою в томаті.

Микола ВОЗІЯНОВ. *м. Харків.*

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

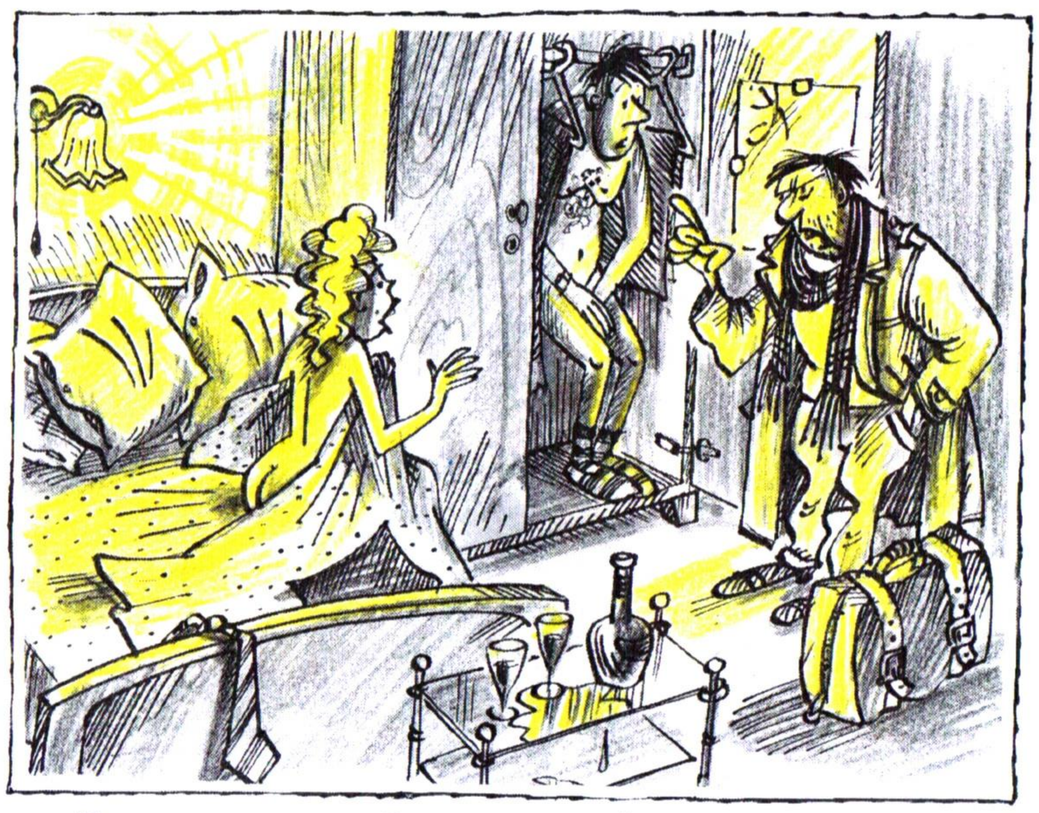

— Ти ж сам казав: «Золотко моє, безцінна моя, скарб мій дорогий». От я і вирішила найняти собі охоронця.

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

Народні умільці

ПОРАДУВАВ

Чоловік хвалиться дружині:

— Скоро ми будемо жити у дорогій квартирі.

— Слава Богу! Нам виділяють нове житло?

— Ні, підвищують квартплату.

*

ЗДОГАДКА

Стоять поруч у черзі до магазину дві незнайомі жінки. Одна тяжко зітхає. Друга співчутливо:

— А ви думаєте, мій не п'є?

Почув і записав
Сергій ПЕТРАШЕНКО.

м. Полтава.

*

ЗАГОВОРИЛА...

— У мене радіоточка шість місяців не говорила, хоч я заплатив гроші за цілий рік наперед. А сьогодні удосвіта радіо раптом заговорило і знову замовкло.

— І що ж там передавали?

— Та казали сплатити за радіо за новим тарифом, бо відріжуть.

Почув і записав
Іван БЕЗРУЧКО.

смт. Кельменці.

*

У АВТОБУСІ

Контролер до пасажира::

— Прошу квиток.

Хлопець вийняв з кишені посвідчення і пред'явив контролеру.

— Так це ж посвідчення майстра спорту по боксу.

— А хіба вам цього мало?

*

ЛІКАРІ

Терапевт до пацієнта:

— Ви знову до мене?

— Так.

— А до психіатра ходили?

— Ходив.

— Що він вам сказав?

— Просив, щоб ви до нього зайшли.

— Чого?

— Хоче вас обстежити.

Мал. О. КОХАНА

— Поглянь, яка краса — долина гейзерів!
— От лихо! Знову аварія на теплотрасі.

Мал. А. АНДРЕЄВА

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

Мал. В. АДАМОВИЧА

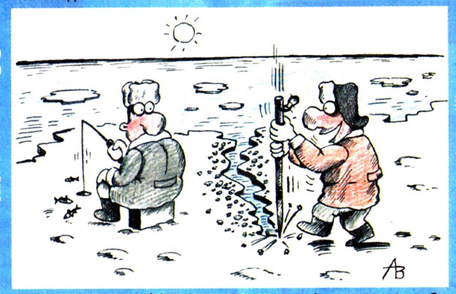

— Дмитре, не бажаєш на вертольоті «покататися»?

Вінегрет із перцем

Мал. О. ГУЦОЛА

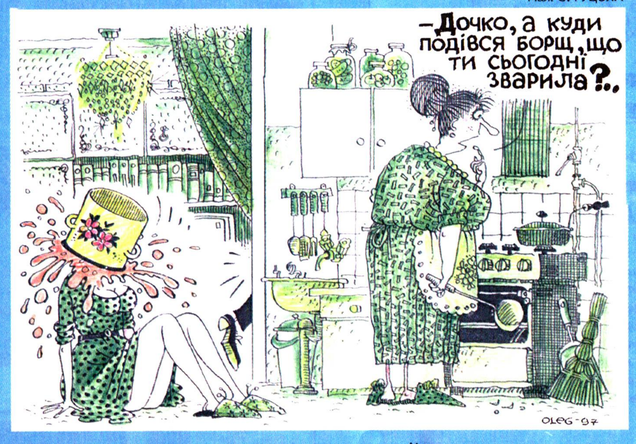

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. О ГУЦОЛА

— Де ти взяв ці гроші?
— Як де? По факсу отримав!

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. О. КОХАНА

Народні умільці

НАТВОРИЛА

— Тату,— каже синок,— тебе завтра учителька викликає до школи.

— Уже щось натворив?

— Не я, а вона.

— А що?

— Поставила мені двійку в зошит.

*

НЕ ВСІХ

До коханки в хату зайшов Грицько. Папуга подивився на нього і каже:

— Петро, Петро...

— І не угадав. Мене звати Грицько.

— Грицько дурень, Грицько дурень,— пропищав папуга.

— Він всіх називає дурнями? — звертається Грицько до коханки.

— Ні. Тільки тих, хто називає своє ім'я.

*

ЩО ЗВАРИШ

Дід у кімнаті читає газету. Баба на кухні готує сніданок і між іншим запитує діда:

— Ти що більше любиш, Кіндрате, балет чи оперу?

— Що звариш, те і їстиму.

*

ДЕМОКРАТІЯ

Дід Кузьма до лікаря:

— То ви лікували діда Кіндрата?

— Я. А що трапилося?

— Вчора пішов на той світ.

— А тепер демократія, куди хто хоче, туди і йде.

*

В САНАТОРІЇ

Старий дід підійшов до лавочки, де сиділа дівчина.

— Біля вас можна сісти?

— Можна, але тільки відпочити.

*

ДІЛОВИЙ ЛІСНИК

Дружина лісника до чоловіка:

— Грицю, що тобі найдорожче в світі?

— Ділова деревина.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська на Львівщині.

З НОВОЇ КНИЖКИ

Петро СИВОЛАП

ВІДГАДКА

Чоловік додому
Прийшов після бані
І приліг з журналом
На м'якім дивані.
Весь розчервонілий,
Тіло — ніби з вати...
Над важким кросвордом
Взявся чаклувати.
Але зупинився —
Йти не може далі:
Слова не знаходить
По горизонталі.
Просить він дружину,
Жінку круглолицю:
«Може, ти, Федоро,
Знаєш таку птицю:
В назві — дев'ять літер,
Сиза, очі сині.
Вже її немає
На планеті нині». —
«Та це ж канарейка,—
Мовила Федора. —
Її наша кішка
З'їла позавчора».

АГА, ДУРНЮ!..

На чуже подвір'я тихо
П'яничка забрався,
Й тут собака, як на лихо,
З ланцюга зірвався,
Почав гавкати, «латати»
Його штаненята...
Ніхто не йшов рятувати,
Бо на замку хата.
Він з подвір'я задки, боком,
Поміж лободою.
Та й шубовснув ненароком
У яму з водою...
Аж ось вигулькнула з ями
Морда випиваки.
«Ага, дурню, догавкався?!» —
Сказав до собаки.

КОГО...

Чоловік ішов додому
Й потерпів, бідака,—
Укусив його зненацька
Вуличний собака.
«Йди в лікарню,—
каже жінка,—
Слухай мою раду,
Бо ти можеш сказитися
І кусать громаду».
Чоловік махнув рукою,
Сів за стіл поважно
І вже третій день щось пише
Вдумливо й уважно.
«Що ти пишеш?» — запитали
Дружина і мати.
«Та оце складаю список —
Кого покусати».

ПО ВІДРЯДЖЕННІ

Із відрядження вернувся
Директор Макар:
Він відвідав Того, Гану
І Мадагаскар.
Після Африки до Риму
Ще зробив заліт.
А тепер сидить і пише
Про поїздку звіт.
Згадав слонів, бегемотів,
Римську благодать...
А чого він туди їздив —
Не може згадать.

ПАРЛАМЕНТСЬКА ТЕЛЕГРАМА

Лежить у лікарні
Депутат Олег.
Прийшла телеграма
Від його колег:
«Ми тобі бажаєм,
Друже дорогий,
Щоб ти був здоровий,
Сповнений снаги,
Щоб твоя хвороба
Зникла, як гроза.
208 — проти, 209 — за».

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. В. АДАМОВИЧА

— Чому ти не поклав електродрель на місце?

Друже перче!

Сьогодні в усіх газетах пишуть про індексацію заробітків. Я пенсіонер, ще й підробляю трохи, щоб з голоду не вмерти. Оце думаю, проіндексують мені пенсію, пару гривень добавлять. Коли в райзабезі пояснюють — якщо пенсіонер працює, то індексувати пенсію не будуть. Бо, мовляв, йому зарплату індексують. А по місцю моєї роботи сказали, що пенсіонерам ніяких перерахувань зарплати не передбачається. Якщо до того додати, що пенсії мені не платять уже три місяці, а зарплати — чотири, то весела ситуація вимальовується, чи не правда?

А. КОСАРЧУК.

Сумська область.

Наш вернісаж.

Сьогодні у нас гостює художник Сергій ТЕРЕЩЕНКО

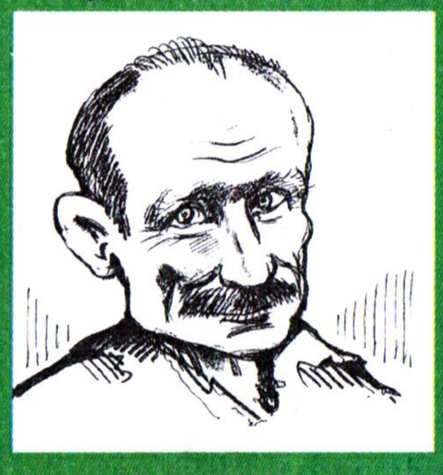

Дружній шарж
С. ТАРАБАНОВСЬКОГО.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (гема Л. Телятникова)

— Вождь племені запросив мене на обід. Незручно було йому відмовляти...

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

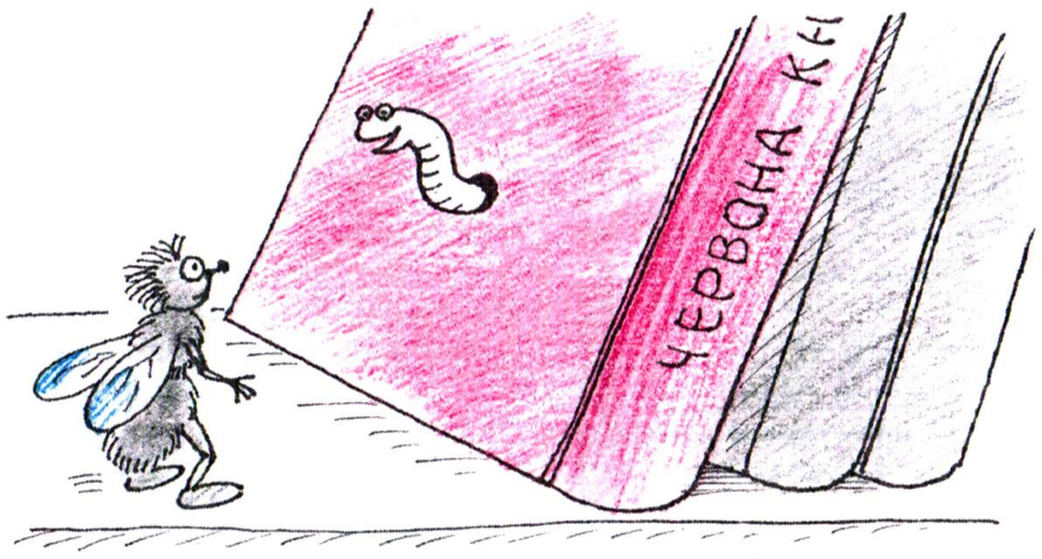

— Нарешті здійснилась моя мрія попасти до Червоної книги.

Дорогий перче!

Був у мене гріх, кілька років тому вкрав я велосипед. І одержав за це рік. Відсидів строк частково, бо саме нагодилася амністія. І от в нашому містечку почувався я дуже незатишно. Мені здавалось, що усі на мене пальцем тицяють — дивись, он іде злодій! Але зараз оце слухаю по радіо, дивлюсь по телевізору — люди мільйонами крадуть. І при тому ходять у депутатах, при солідних посадах. А якщо їх хтось спробує крадієм назвати — по судах затягають. То і я почав ходити з високо піднятою головою. Одне тільки непокоїть: чому таких, як я, за дрібницю карають, а титулованим крадіям — як з гуски вода.

В. ГОРДІЙ.

Вінницька область.

Дві гуморески

ХОЧУ МАТИ ПРИВІЛЕЇ

— Добрий день, Вікторе Степановичу! Це мій товариш Льоша.

— І що хоче твій товариш Льоша?

— Льоша хоче мати привілеї. Льоша не хоче платити за проїзд у міському транспорті.

— І йому потрібна довідка про те, що він постраждав від радіації?

— Ага. Якщо можна.

— Можна. А чому б і ні? Хай заходить до рентгенкабіни.

— Навіщо?

— Посиде там до вечора. Постраждає. Набере потрібну кількість рентгенів. Отримає відповідну дозу. І матиме довідку. Та не якусь-такусь липу, а справжню. Жоден експерт не підкопається.

— Вікторе Степановичу, Льоша не хоче постраждати від радіації.

— А що ж він хоче?

— Посвідчення учасника бойових дій.

— Намалюємо. Хай роздягається і стає до стінки.

— Ви в нього стрілятимете?

— Аякже. Але акуратно.

— Очі зав'язувати?

— Хай дивиться. Додатково йому потрібно зіпсувати нервову систему. Для медичної експертизи. Чекайте, хлопці, куди ж ви?!.

Микола ВОЗІЯНОВ.

ПРАКТИКА В ХІРУРГІЧНОМУ ВІДДІЛЕННІ

— Проходьте, сідайте. Хірурги у відпустці, але ви не бійтеся — ми щойно інститут закінчили. Ви наш перший пацієнт. Мене звуть Андрієм, а це мій однокашник і колега Михайло. Ми вчились добре, тільки досвіду ще немає. На практиці ми якось так кістки вправили, що ті пацієнти досі в клініці лежать. Хворий, куди ж це ви? Я пожартував. Лягайте на кушетку. Лягайте, кажу! Михайле, прив'яжи його! Хворий, дайте руку. Та не ту, поламану. Що значить — «не дам»? Я і питати не буду, візьму і все. Ось так. А вам чого треба? Сидіть і чекайте своєї черги. Нікого тут не вбивають! Ідіть, кажу, і зачекайте в коридорі. Михайле, приведи психіатра сюди. Ого! Як вітром здуло! Михайле, можеш не кликати психіатра. А ви, хворий, чому весь час репетуєте? Боляче смикаю за руку? Бо розсердився на вас. Михайле, може, обезболююче йому зробити? Хто буде робити? Я? Гаразд. Хворий, не смикайтесь, а то я не зможу попасти. Не в ту руку? А й справді — не в ту. А, до речі, що туг у шприці було? Миш'як? Хворий, не падайте, я пожартував. Та і навіщо це обезболююче? Ви ж мужня людина, хворий. І так витримаєте. Краще он Михайло сходить за рушником. Якщо вам випадково руку відірвемо, буде чим кров витерти. Та жартую я, хворий. Дивись, здоровою рукою б'ється! Михайле, тримай його за руку... Дивись, утік! І разом з кушеткою... Ну нічого, зараз попрактикуємось на іншому. Ей, ви, пацієнт в окулярах, заходьте! Михайле, замкни двері...

А. ІЛЬЇН.

СКОРОМОВКИ

(Для дорослих)

А в нашого
боса жінка гола
й боса.

●

І чиж – в Париж,
і стриж –
туди ж.

●

Кого обрали,
ті й обібрали.

●

Наша вада –
наша влада,
наша влада –
наша вада.

●

Ой, як весело
співається
в товаристві,
що співається.

●

Бакс тобі
я вишлю факсом,
подавився б ти
цим баксом.

Григорій ГАРЧЕНКО.

КАМІНЦІ В ГОРОД

● *Девіз свояків: «Знай наших!»*

● *Гарний сім'янин: справно платить аліменти.*

● *Як часто характеристика чоловіка залежить від настрою дружини.*

● *Заява: «Прошу продовжити медовий місяць за рахунок декретної відпустки».*

Юрій РИБНИКОВ.
м. Полтава.

перченя

Сторінка для дітей

НЕБИЛИЦІ

ЯК СНІГ ДОПОМІГ

Ой, таке у нас було:
Снігу в хату намело!
Баба сніг той підпалила,
Два відра борщу зварила.
Їли борщ ми цілий рік
Та робили з нього сік.
Я продав п'ять банок соку
І купив собі сороку.
А сорока: «Скре-ке-ке!
Хто б подумав про таке!
Сніг у хаті не морока:
Є і їжа і... сорока!»

Володимир КЛЕНЦ.

З НАРОДНОГО

І Тарасик малий,
І Івасик малий
Та й розумні ж були —
Двох пеньків запрягли,
Поїхали по воли.
Ось і в лісі вони,
На ялині — кавуни.
Потрусили — їм для втіхи
В картузи летять горіхи.
Подивились малюки —
Просо падає в мішки.
Ось мішки і повні...
Гречаної вовни.
Тож Тарасик малий
Та Івасик малий
Двох пеньків запрягли
І гай-гай поміж воли
Поїхали на базар
Продавати свій товар.
Продавали сметану і сир,
Вторгували гроші,
Збили кепки набакир:
— Які ж ми хороші!

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Чому собаки гавкають на котів, а коти ловлять мишей

Чеська казка

Було це давно. Тоді люди вирішили дати собакам особливі права. Ті права дозволяли собакам супроводжувати людей, берегти оселі, допомагати на полюванні. Собаки дуже пишалися тим, що мають такі привілеї, а коти дуже заздрили їм. Зібралися одного разу коти і вирішили поцупити у собак ці права.

Так і зробили. Викрали коти пергамент, на якому були написані права, і сховали в коморі, в купі мотлоху.

Там його побачила миша. Зраділа вона і побігла до своїх сестер:

— Я знайшла пергамент з правами, які дали люди собакам.

Довго думали миші: що треба зробити, щоб ті права привласнити. Думали-думали, і нічого придумати не могли.

Тоді найстарша і наймудріша миша дала таку пораду:

— Мені здається, що найкраще буде, коли ми ті права... з'їмо! Тоді ми остаточно заволодіємо ними і вже ніхто не зможе їх у нас відняти.

Ця пропозиція сподобалася усім мишам. Вони влаштували бучний бенкет і на ньому з'їли пергамент.

А через деякий час зібралися собаки і попросили хранителя прав показати славному зібранню грамоту. Той м'явся і так, і сяк. Але нікуди не дінешся. Довелося йому признатися, що права вкрали коти. Про це він уже довідався.

Побігли собаки до котів:

— Віддайте негайно наші права!

— А ми їх і в очі не бачили! — брешуть коти.

А собаки не вірять.

Нарешті погодилися коти віддати їм права. Пішли до комори — немає прав. А хто в комору міг залізти? Тільки миші. Коти — до мишей:

— Віддайте права!!!

А як вони могли віддати пергамент, коли наймудріша миша порадила його згамати.

З того часу собаки ненавидять котів. А коти — тримають зло на мишей. Тому собаки і гарчать на котів, а ті — ловлять мишей.

Переповів М. МОЗГОВЕНКО.

ОРИГІНАЛЬНИЙ ПОШУК

Шестирічний Іванко звечора закинув кудись шкарпетки, вранці повзає по підлозі — шукає. Одну знайшов і розмовляє сам з собою:

— А де ж друга? Друга, друга, я перша! Прийом! Іду на зв'язок!

ІНША МУЗИКА

— Ну що це за музика? — обурюється бабуся. — Коли я була молодою, ми слухали зовсім іншу. Справжню!

— Але ж це не музика. Це мама увімкнула пилосос,— пояснює онук.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

смт. Кіровське, Крим.

РУКАВИЧКИ

— Рукавички,— каже Валя,—
Я півмісяця в'язала.
Довгуваті вийшли трішки...
Значить, будуть це... панчішки.

Микола КОЛЕСНИКОВ.

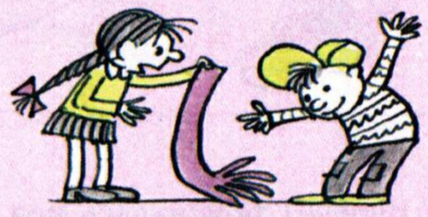

ХТО КОГО?

— Сергійку, не зачіпай собаки, бо покусає.
— Ага, нехай тільки спробує.

Надія ОВЕРЧУК.

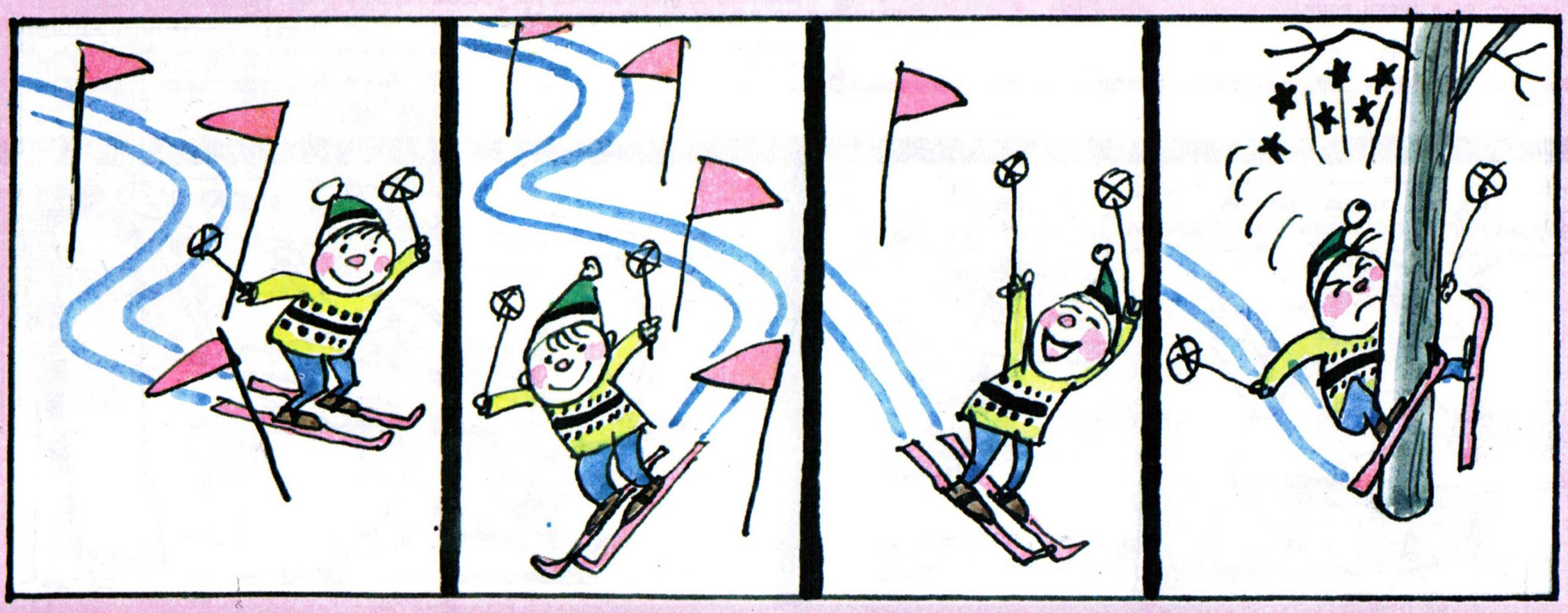

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЕЙФЛОРИЗМИ

** Рецензія на сучасну пісню: «Нема слів!»*

** Щоб прокинутись знаменитим, не треба спати.*

** Можна обманути себе відносно закуски, але відносно випивки — ніколи.*

** Совість мучить: «Чому не крадеш, як нормальні люди?»*

** Найбільше кораблів пішло на дно там, де було багато маяків.*

** Живемо, як в казці, лише замість кожум'яків — шкуродери.*

**«Всі місця під сонцем уже зайняті», — скаржиться кріт сові.*

Флоріан БОДНАР.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

П'юлетень.
Дамб**а** серця.
Пикантне видовище.
К**у**пійка.
Пр**а**вокатор.

Грайдуга.
Хар**я**кірі.
Пітприємство.
Шл**ях**баум.

Сергій ДМИТРЕНКО.

Вклад

УСМІШКА

— Чув, чув, Никифоре Івановичу!

— Ти про що?

— Ну як же, тебе, напевне, потрібно привітати?

— З чим?

— Та досить вже прикидатися, не скромничай, все місто вже знає!

— А я нічогісінько не знаю, от тобі хрест, поняття не маю!

— Ти свої гроші зберігав у «Фіглі-банку»?

— Так.

— І не знаєш, що керуючий «Фіглі-банком» злиняв за кордон?

— Ні, не знаю.

— Ну то ж знай! А грошенята довірливих громадян він попередньо перевів у валюту, яку поклав до швейцарського банку. Так що твої кровні вже зберігаються у швейцарському банку і, виходить, що ти тепер вкладник швейцарського банку, в деякій мірі, звичайно. З чим тебе, Никифоре Івановичу, і вітаю!

Олександр ПЕРЛЮК.

м. Кіровоград.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

БАРТЕР — прибиральник бару.
ГОЛОВБУХ — тамада.
ШЛЯХТА — ремонтна бригада шляховиків.
ТУРБОТИ — взуття для туриста.

Володимир ПРИСЕНКО.

м. Жовті Води.

БУДЯК — будильник.

Іван БЕЗРУЧКО.

Міні-діалоги

— Чим відрізняються горіх від чоловіка?

— Горіхи гризуть, коли є гроші, а чоловіка — коли їх немає.

— Що характерно для здоров'я?

— Яким би воно у вас не було, його все одно вистачить до кінця життя.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

смт. Кіровське, Крим.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Господи, пронеси! Це ж той тип, якого ми розшукуємо...

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Наших високопосадовців, здається, хлібом не годуй, а дай поговорити про підтримку рідного сільгоспвиробника.

І допідтримувалися: сьогодні за тонну бензину селянину потрібно віддати або 4 тонни молока, або 6 тонн пшениці, або тонну цукру.

При такій підтримці незабаром не у наших селах, а «на Марсі будуть яблуні цвісти». Бо наші при такій грабіжницькій політиці швидко, мабуть, «відцвітуть».

О. СИНИЦЯ.

м. Полтава.

Гарні з вигляду

— Підприємець Свистюк?

— Так, це я.

— Ми до вас із перевіркою.

— Ясно. Гадаю, ми з вами про все полюбовно домовимось. П'ятдесят доларів вам вистачить?

— За кого ви нас маєте?

— Прошу пробачення, ви, мабуть, із санстанції? Тоді даю вам сто.

— Пане Свистюк, ми не із санстанції!

— Отже, ви з пожежної інспекції. Сто п'ятдесят баксів вас влаштує?

— Не смішіть нас!

— А-а-а, зрозумів. Ви з податкової. Триста баксів — і розійшлися.

— Ні, не розійшлися.

— Тоді, вибачте, даю п'ятсот.

— Ну, п'ятсот — це уже щось.

— Отже, домовились? Чудово, до побачення! тільки скажіть усе ж таки — від якої організації ви перевіряєте? Хоча, хіба це має значення? Головне, щоб перевіряючі були гарними людьми!

Я. АЛЕКСАНДРІВ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Один мудрий чоловік сказав, що головне багатство будь-якої країни — це надра землі й інтелект народу. А що ж у нас? Шахтарі страйкують — скорочується видобуток корисних копалин, викладачі вузів, працівники інститутів, вчителі страйкують, бо «закопують» науку й освіту. Пенсія професора сьогодні набагато менша, ніж у чиновника, котрий у якомусь міністерстві все життя тільки застругував начальству олівці.

Отже, про багатство доведеться, мабуть тільки мріяти.

К. МАКАРЕНКО.

м. Донецьк.

КРОСВОРД КРОСВОРД КРОСВОРД

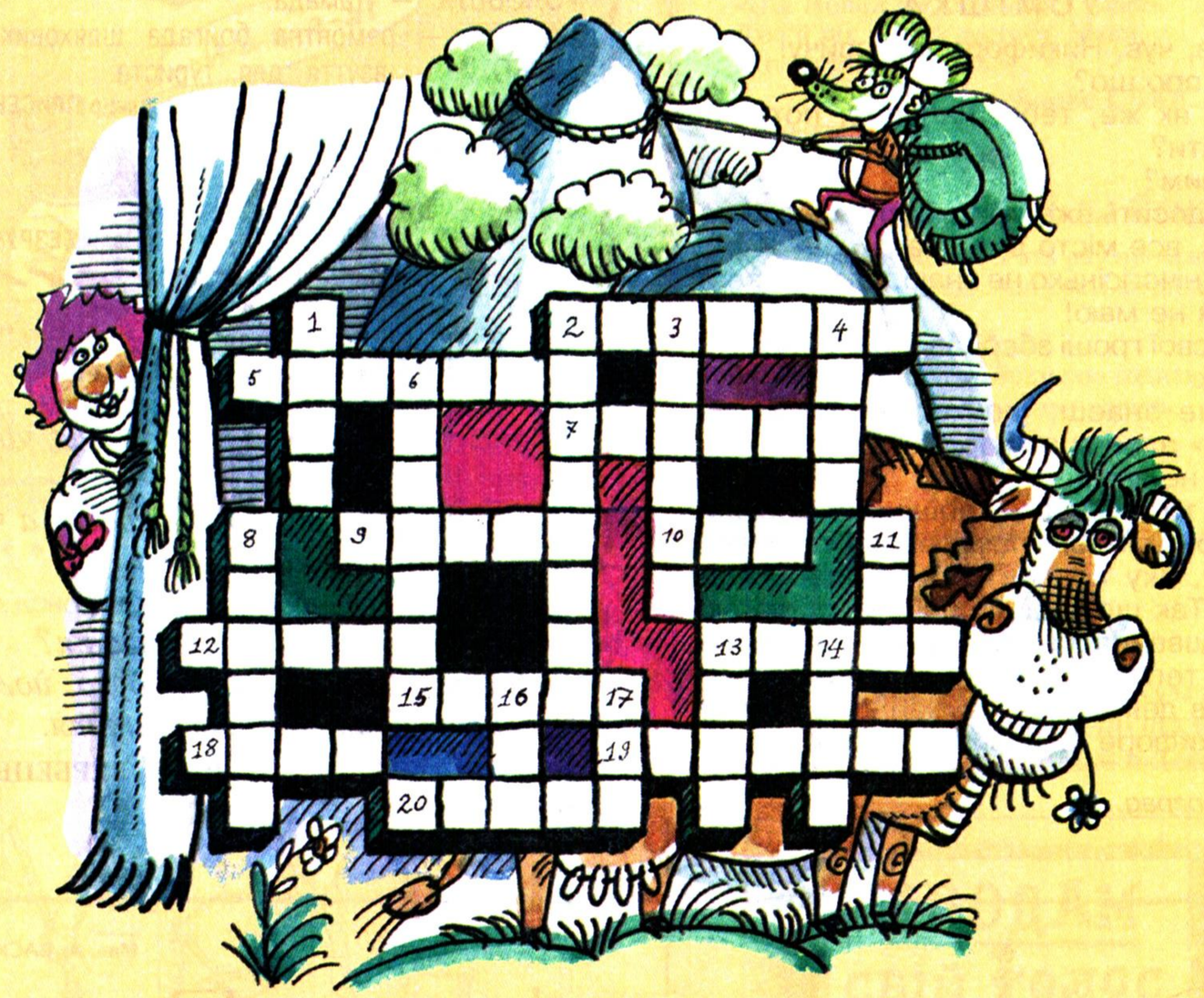

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2. У ній і розум, і вареники. 5. Популярна українська артистка, яка майстерно читає гумор і сатиру. 7. В античній міфології — прекрасний юнак, який, замилувавшись своєю красою. перетворився у квітку; самозакохана людина. 9. Жінка, яка займається сватанням. 10. Повість Миколи Гоголя. 12. Може бути академічним, ляльковим, зеленим... 13. Брат сатири. 15. Атмосферне явище, за яким «нічого не видно». 18. Шахова фігура. 19. Французька кінокомедія, в якій головну роль зіграв П'єр Рішар. 20. Напій з кобилячого або верблюжого молока.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Його намазують на черевики, на обличчя, на торти... 2. Нею гострять косу. 3. Тварина, або неповоротка людина. 4. Поки сонце зійде. вона очі виїсть. 6. В ньому іноді дають зарплату, хабарі... 8. Як ступне. так і збрехне. 11. Кругле озерце, ніколи не замерзає. 13. На ній женці жнуть, а попід нею козаки йдуть. 14. «Могутня сила» у казці «Ріпка». 16. Актор пантоміми. 17. Сопе, хропе, часом чхає, сюди-туди зазирає; на морозі замерзає, бо одежини не має.

Склав М. ЛІСОВИЧЕНКО.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ», № 12

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 3. Коза. 5. Рак. 7. «Динамо». 9. Приказка. 10. Ліра. 11. «Ох». 12. Яма. 14. Бокс. 17. Мак. 18. Суддя. 20. Доміно. 22. Драматург.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Пиріг. 2. Лапа. 3. Лопух. 4. Свиня. 6. Квасоля. 8. Баба. 11. Окунь. 13. Маска. 15. Сад. 16. Дід. 17. Мама. 19. Драч. 21. Ярд.

Вітаємо лауреатів!

Читачі, звичайно, пам'ятають, що на початку минулого року «Перець» оголосив конкурс на кращі фейлетони, гуморески, вірші, байки, літературні пародії і т. д.

Вітаючи усіх з Новоріччям, називаємо лауреатів. У 1998 році ними стали:

***Анатолій ВАСИЛЕНКО** — за малюнок «Так за кого будемо голосувати, панове?» (№ 3).*

***Олексій КОХАН** — за малюнок «Довго ви там будете вовтузитися?» (№ 9).*

***Іван МАРТИШКО** — за добірки народних усмішок.*

***Володимир ПАЛЬЦУН** — за фейлетони, опубліковані у журналі протягом року.*

***Олександр МІХНУШЕВ** — за малюнок «Подайте на реформи» (№ 10).*

***Валентин ЧЕМЕРИС** — за фейлетон «Золото і срібло України малоімущим» (№ 7) та «Проста арифметика» (№ 11).*

ШИРО УСІХ ВІТАЄМО!

І повідомляємо, що «Перець» і цього року оголошує конкурс на кращі сатиричні і гумористичні твори.

СМІЙТЕСЬ І ПЕРЕМАГАЙТЕ!

ТЕСТ

«ЧИ ЩАСЛИВА ВИ ЛЮДИНА?»

1. По-вашому, щастя це...

а) коли тебе розуміють (1 очко);
б) коли тебе обіймають (2 очка);
в) коли тебе добивають (3 очка).

2. Чи любите ви поезію?

а) о, поезія замінює мені друзів, пиво, жінок, футбол — все! (1 очко);
б) йди ти зі своєю поезією знаєш куди? (2 очка);
в) поезії не люблю. я люблю сам писати вірші! (3 очка).

3. Ви будете переживати, якщо вас кине дружина?

а) якщо вона і вдесяте від мене піде, тоді вже точно переживатиму (1 очко);
б) дуже переживатиму, якщо вона забере з собою телевізор (2 очка);
в) якщо вона від мене не піде — піду я! (3 очка).

4. Чи таланить вам у грі в карти?

а) таланить, як утопленику (1 очко);
б) важко дати чітку відповідь, але все, що міг, я вже програв (2 очка);
в) таланить, коли граємо моєю колодою (3 очка).

5. Що вам зазвичай сниться?

а) щоночі один і той самий кошмар: мені дають хабара, а я, дурило, від нього відмовляюся (1 очко);
б) звичайно мені сниться, що я літаю між хмарками, літаю, літаю і тут мене підстрілюють із зенітки (2 очка);
в) я — султан, ніжусь у гаремі, і тут заходить моя дружина... (3 очка).

6. Чи багато вам треба для щастя?

а) небагато, але побільше (1 очко);
б) пляшка горілки і щось загризти (2 очка);
в) дивлячись у якій валюті (3 очка).

Підрахуйте набрані очки. Результат від 0 до 5 — свідчить про те, що, незважаючи на те, що ви нещасті, в цілому ви щаслива людина. Якщо набрали більше 5 очок — ви дуже нещасний і вам необхідно терміново знайти лантух із грішми.

О. ПЕРЛЮК, щасливий.

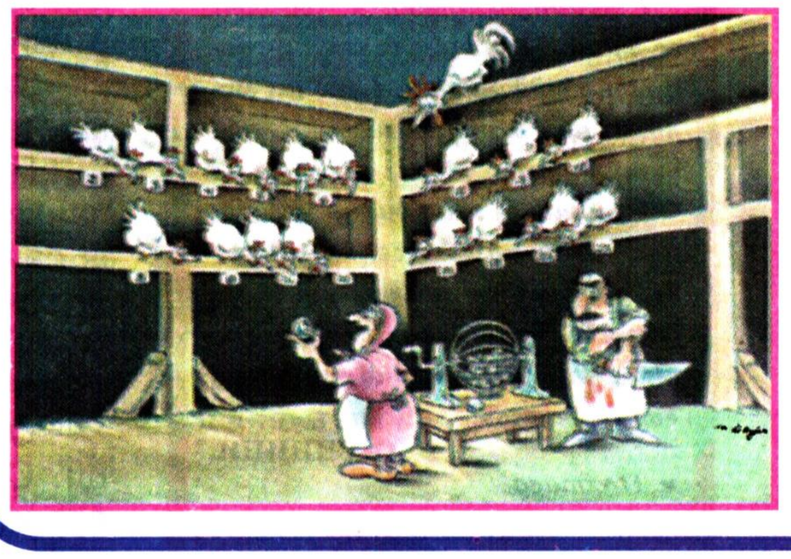

КОНКУРС ТРИВАЄ

У «Перці» № 11 за минулий рік було надруковано малюнок О. Гуцола, до якого читачам пропонувалося придумати дотепний підпис. (Художник намалював одягнену в костюм колоду, яка стоїть серед пеньків і тримає в руках пилку: пиляти більше немає чого.) Підписів, як завжди, читачі надіслало багато. Та авторитетне журі мало визначити лише двох переможців. Після довгої дискусії було названо їхні імена:

Віктор САВЧЕНКО (м. Городок на Хмельниччині):
«Що маємо, те маємо»
та **Леонід ЗАБАРА** (с. Тур'я Краснопільського району на Сумщині):
«І куди дивилися гілки влади?»
Переможці одержать призи.

А тепер придумайте підпис до нового малюнка О.Гуцола.
Конкурс триває! Призи ще є!

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Продається коляска для дітей синього кольору».

(З оголошення).
Надіслав Андрій ШАШЕНОК.

м. Хмельницький.

Продам весільне плаття. Недорого, тому що сама в ньому 8 разів регіструвалась».

(З оголошення)
Надіслав А. ЦАПЕНКО.

«Я не міг вчора бути п'яним і ображати свояка, бо цілий день був під контролем дружини».

(Із пояснення дільничному міліціонеру).

«В кінці базару, біля господарського магазину, продаються соснові ялинки».

(Із оголошення).
Надіслав Іван МАРТИШКО.

ПЕРЕДПЛАТА НА «ПЕРЕЦЬ» НЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ!

ДЛЯ ТИХ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ» НА 1999 РІК.

НАГАДУЄМО, ЩО ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ БУДЬ-ЯКОГО ДНЯ.

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ НАШ ЖУРНАЛ.

ІНДЕКС 74393.

ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА
НА 3 МІСЯЦІ — 3 ГРН. 30 КОП.
НА 6 МІСЯЦІВ — 6 ГРН. 60 КОП.
НА 11 МІСЯЦІВ — 12 ГРН. 10 КОП.

СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

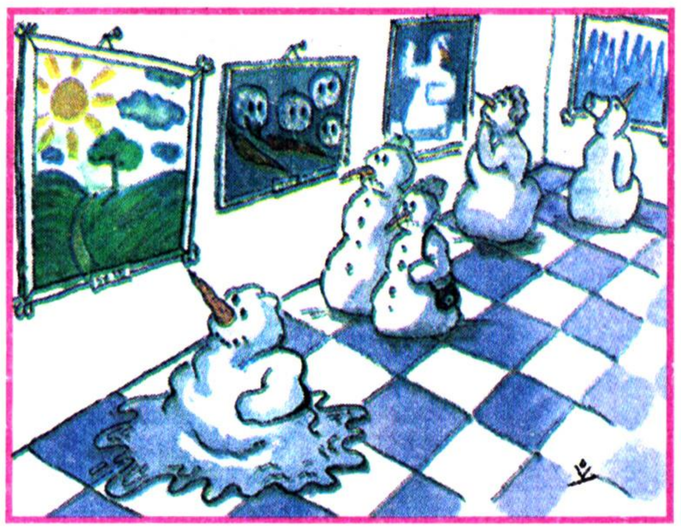

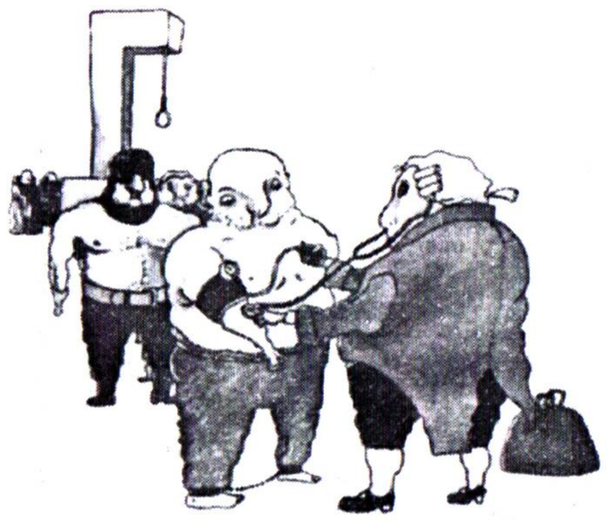

Анатолій ТРУШКІН

ЧИ ВИМРУТЬ ІНТЕЛІГЕНТИ?

Наш жебрак найосвіченіший у світі. У нас в уряді зараз учених сидить менше, ніж на паперті. Он біля ярмарку жінка на ста мовах просить подати хто скільки може.

У нас ніколи не знаєш, хто перед тобою стоїть. Думаєш, сволота яка-небудь, а це Рюрикович... сильно зубожілий.

За фахом візьми. На заході жебраки — це покидьки суспільства, у нас — це вершки.

У нас такої професії немає, щоб з неї не вийшли жебраки. Письменники є! Полководці! Національних героїв — сила-силенна. Лікарі. вчителі — суцільні жебраки!

А візьміть душевні якості. Наші жебраки — всі патріоти! Всі в один голос кажуть:

— Батьки, діди тут жебраками жили, і ми, дасть Бог, жебраками помремо!

Я жебракам допомагаю, чим можу, і розумним — також. Адже без мене інтелігенти вимруть...

Сусід у мене — член-кореспондент. Влаштував його в ресторан швейцаром. І що ж робить цей член, він же — кореспондент?.. Не пускає в зал повій. Звичайно ж, стрілянина почалась, він мало кулю не отримав.

— Краще,— каже,— я буду сміття прибирати.

— Гаразд. День працюєш, місяць відпочиваєш — десять тисяч доларів на місяць. Але прибирати будеш, кого скажуть.

Він знову:

— Ні! Не можу! А чи немає роботи з дітьми? Я дітей дуже люблю.

— Є. Будеш школярам штовхати наркотики.

— Ні! Не можу! Чи нема іще чогось, бо їсти дуже хочеться, а тут ще й дружина вагітна.

— Гаразд! Якщо дружина вагітна — будеш в «Інтуристі» підробляти. Валютним путаном.

— Ні! Не можу!..

Йому, крім мене, піти нема куди. А я не знаю: які ще роботи існують?

Вимруть вони, звичайно, ці інтелігенти...

Переклад з російської.

ПЕРЕЦЬ № 1 (1474)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 04.12.98.
Підписано до друку 28.12.98.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 20 025 прим.
Зам. 0110901.
Ціна договірна.

© «Перець» 1999 р.

Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, художнього відділу 441-89-24. Факс 224-35-82.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

У сусіда хата біла.

мал. А. Василенка

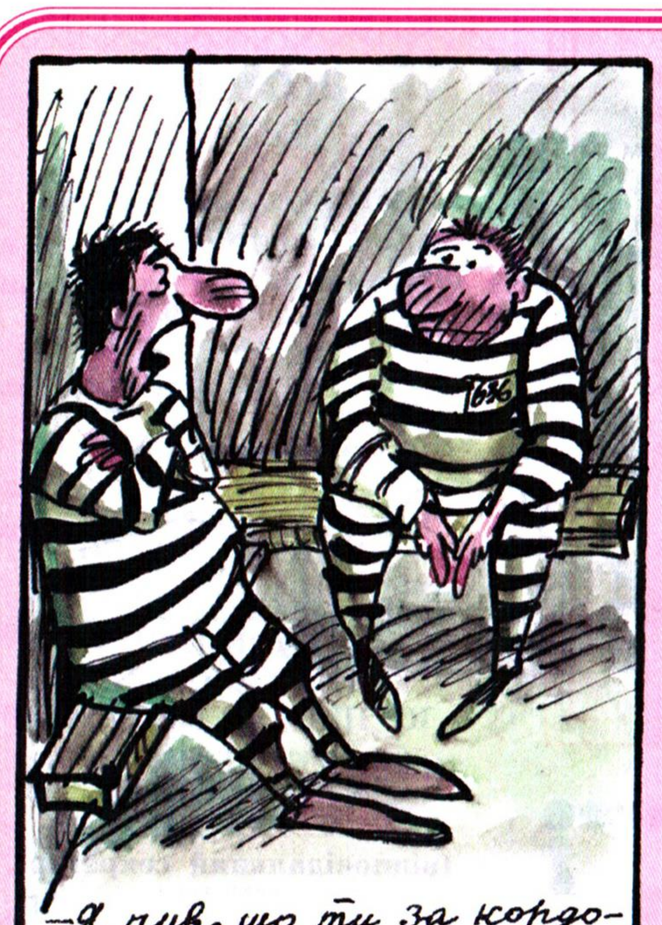

–Я чув, що ти за кордоном побував. Як там?
–Побував. У деяких країнах в'язниці набагато кращі.

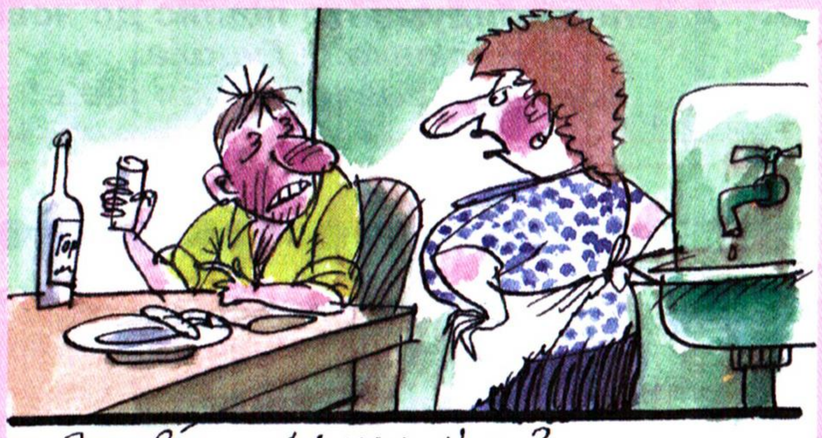

–Знову горілку п'єш?
–Зупинений! Бо воду з крана пити не можна.

–Глянь, Васю, яка краса!
–Тією „красою" Зіно, у дворі не розвернешся і не привеземи, що треба.

–Маріє, скільки ви на похорон витратили грошей? Бо у нас скоро весілля і людей буде, як і у вас.

–Гей, головіче, пожежа!
–Не чіпай, я тільки зігрівся...

–Іване, спинися! Ти ж діда засипав!..

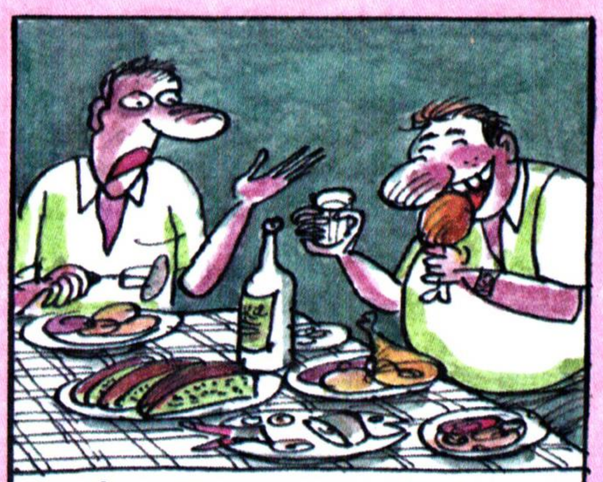

–А ти ж казав, що м'ясо не їси і горілку не п'єш!
–Так то я дома не їм і не п'ю!